

סיפורים נפלאים פרשת ויקרא

"ויקרא אל משה" (א, א)

ידידו, קרא לו להכנס פנימה, אל אהל מועד שכמוהו כארמון המלך שכן אהב הוא להמצא במחיצת ידידו. ולכן נאמר בתורתנו הקדושה: 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד' רק לידיד האהוב קורא מלכו של עולם בשמו ומזמינו להכנס אל תוך ארמונו! 'ועתה', סיים ר' אלעזר, 'כלום תטען עוד, כי את בלעם אהב אלקינו יותר משאהב את משה רבנו?'
(זוהר הקדוש פרשת בלק לוקט ממועשיהם של צדיקים)

"ויקרא אל משה" (א, א)

האלף הזעירא ב"ויקרא" באה לרמוז, כי אין לימוד התורה מתקיים אלא אצל אדם שמקטין עצמו ונוהג בענווה. "אלף" כלומר, לימוד תורה ("ואאלפך חכמה") מתקיים רק אצל "זעירא" מי שזעיר בעיני עצמו. כדרך שמובא בילקוט, שלפיכך זכה משה רבנו לקריאה זו "ויקרא אל משה" משום שהיה עניו ובורח מן הכבוד, באמרו: "לא איש דברים אנכי". (ספרים).
איש אחד בא לפני הרבי ר' בונם מפשיסחא ז"ל ושאל אותו: "הנה תמיד בורח אני מן הכבוד ואף על פי כן אין הכבוד רודף אחרי, היכן איפוא האמת שבדרכי חכמינו?" השיב לו הרבי ר' בונם: "מתוך שאלתך משמע, שבשעה שאתה בורח מן הכבוד הרי אתה פונה מדי פעם בפעם לאחוריק, לראות אם הכבוד אחריך, ממילא כשהכבוד רואה שאתה פונה אליו, הריהו סבור שמתכוון אתה לרדוף אחריו ומיד הוא מפנה עורף ובורח מפניך..." הכוונה שבדבר היא, שהוא בורח במתכוון מן הכבוד כדי שהכבוד ירדוף אחריו, כלומר, הוא מעמיד פנים כעניו כדי שיזכה על ידי כך לכבוד יתר, ובוה כשלעצמו הריהו רודף אחרי הכבוד (ממענינה של תורה).

באחת הפעמים שנסע ה"חפץ חיים" בעניני ישיבתו למוסקבה ביקש להסתיר ממקורביו וממיוזעיו את יום בואו לעיר, כדי שלא יבוא לקבל את פניו בבית הנתיבות, לאחר הגיעו שאלו אחד המקורבים המאוכזבים מדוע מנע מהם את הזכות לבוא ולקבל את פניו וליתן לו את הכבוד הראוי לתלמיד חכם כמוהו.

כשבת צחוק על שפתיו השיב לו ה"חפץ חיים" ואמר: "אין לי כל ספק כי כבודו אוכל "קוגעל" בשבת. אם יתאווה לאכול מן הקוגעל ביום שישי תייעץ לו בודאי בעלת הבית לטעום משהו אחר בטענה כי קוגעל אוכלים רק בשבת. סיים החפץ חיים ואמר כבוד זהו קוגעל ואותו אוכלים רק ביום שכולו שבת (עוה"ב), והיה אם מאן דהו לא יוכל להתאפק ויאכל אותו בערב שבת (בעוה"ז) יאלץ להשאר רעב בשבת..."
(מורשת אבות).

"אדם כי יקריב מכם" (א, ב)

סיפר רבי שלמה זלמן עהרנררייך זצ"ל הי"ד משאמלויא, אבי זקני ז"ל, היה נוהג תדיר ללכת לאסוף צדקה, עבור עניים, אלמנות ותלמידי חכמים. יום אחד דפק בדלתו של עשיר גדול וביקש ממנו צדקה, אך לא נתן לו אפילו פרוטה.

"יותר משחיבב הקדוש ברוך הוא את משה רבכם - חיבב הוא את בלעם", סח גוי אחד באזני ר' אלעזר, ובקולו נשמעה נעימת לעג. "את בלעם חיבב הקדוש ברוך הוא יותר מאשר את משה רבנו"?! התפלא ר' אלעזר לשמע דברי הגוי. "ועל סמך מה אומר אתה זאת"? לגוי היתה תשובה מן המוכן: "הן כתוב במפורש בתורתכם, כי בעת שחפץ ה' לדבר עם משה, שלח ויקרא לו לבוא אל המשכן, אך כאשר רצה לדבר עם בלעם נאמר 'ויבוא אלוקים אל בלעם', ולא קרא לו לבוא כדי שלא להטריד את בלעם, כלום אין הדבר מוכיח, שאת בלעם אהב יותר"?! סיים הגוי את טענתו בתרועת נצחון. "אם תשמע את המשל שבפי תבין את הענין ואז, ממילא, תשנה את דעתך", אמר לו ר' אלעזר.
"ניחא, אשמע את המשל", הסכים הגוי. ור' אלעזר נשא משלו: "אל ארמון המלך הגיע מצורע הוא מצא את שער הארמון נעול, והחל מקיש עליו, 'פתחו לי! אני רוצה להכנס פנימה!' קרא והלם על השער. המהלומות והצעקות הגיע לאזני המלך היושב בלשכתו הפנימית. 'מיהו הדופק על השער?' שאל. 'מצורע כלשהו נמצא שם ורוצה להכנס אל תוך הארמון' השיבו לו עבדיו. 'להכנס לתוך הארמון? הגיב המלך. 'כדבר הזה לא יהיה!' אך כיצד משלחים אותו מוכאן? אם אשלח שליח שיורה לו להסתלק מהמקום הדבר יקומם אותו, והוא יתפרץ הנה בכח, ואז עלול הוא להדביק חלילה את בני במחלת הצרעת... ומה אעשה"? עלה רעיון בדעתו של המלך: 'מוטב אקום מכסאי ואגש בעצמי אל פתח הארמון, ושם איים עליו לבל יעז להכנס פנימה. ממני הוא בוודאי יבהל'... קם המלך ממקומו וניגש אל שערי הארמון, ראה את המצורע הולם בפראות על הדלת ולאזניו הגיעו קריאותיו 'פתחו לי! פתחו לי!' הרים המלך את קולו וקרא לעבר המצורע: 'הסתלק מוכאן, ואל תעז להראות עצמך כאן שנית, שמא תדביק את בני, ואם לא תשמע לי רע ומר יהיה גורלך!' לשמע דברי המלך חוורו פניו של המצורע והוא מיהר להמלט מן המקום.

לעומת זאת כאשר מגיע ידידו של המלך אל הארמון ודופק על השער גם אם מבקש המלך לדעת מיהו הדופק, וכשמספרים לו כי ידיד נפשו עומד בחוץ ודופק על שערי הארמון, קורא המלך מתוך הארמון אל ידידו העומד בחוץ: 'הכנס, ידידי, הכנס אל ארמוני!' החיבה נשמעת בקולו של המלך, ואין הוא חפץ בשום פנים ואופן שאחד ממשרתיו יקרא לידידו האהוב, רק הוא, בכבודו בעצמו, מזמין את הידיד להכנס פנימה. 'ועתה תרצה לשמוע בוודאי, גם את הנמשל', פנה ר' אלעזר אל הגוי הקשוב. הגוי הנהן בראשו ור' אלעזר המשיך: 'הנמשל מדבר, כמובן על משה ובלעם, בלעם דומה היה לאותו מצורע שהתדפק על שערי הארמון וחפץ להכנס פנימה. ומה אמר על כך הקדוש ברוך הוא? 'אלך בעצמי אל שערי הארמון למנוע אותו מלהכנס פנימה, שכן אם יכנס עלול הוא לטמא את ארמוני', ועל כן בא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, לדבר עם בלעם. לעומת זאת משה רבנו כמוהו כידידו של המלך. כאשר שמע מלכו של עולם את קול

לעיי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת ויקרא

לקהל המשתתפים בשמחת בר המצוה של אחד מילדי העיר בני ברק נכונה הפתעה: בפתחו של אולם השמחות נראתה לפתע דמות מוכרת.

"הסטייפלר" עברה לחישה מפה לאוזן, והכל קמו ממקומותיהם, מבקשים לחזות בהדרת פניו של הצדיק, אשר זה זמן רב אינו יוצא מפאת חולשתו מפתח ביתו. נרגשים במיוחד היו בני משפחתו של חתן השמחה, נרגשים ונבוכים כאחת הן אין הם קרובי משפחה של רבי יעקב ישראל קניבסקי, על מה ולמה זכו הם אפוא, כי הצדיק, ששנים רבות אינו משתתף אף בשמחות משפחתיות יגיע דוקא לשמחתם?

עד מהרה התבררו הדברים. שכן, עם הכנסו לאולם השמחות ביקש הסטייפלר לשוחח ביחידות עם חתן בר המצוה. נפעם לחלוטין שמע הנער מה בפיו של הצדיק הדור. ובתום השיחה, עזב האורח הנכבד את המקום.

"מה אמר לך?" הקיפו הנוכחים את הנער, "מה אמר לך הסטייפלר?" נחנן מהתרגשות הצליח הנער לפלוט: "הוא בא לבקש ממנו מחילה..." הסתבר, כי אביו של חתן השמחה נוהג להתפלל בבית המדרש "לדרמן" בו התפלל הסטפולר זצ"ל. בעת שהיה הילד כבן שבע שנים, נדמה היה לו למרן ז"ע, כי הילד לומד בזמן התפילה. הוא גער בו על כך, ואחר כך התברר לו כי סידורו של הילד דומה היה לגמרא, והילד אמנם התפלל ולא למד. כיון שכך, חפץ הצדיק לבקש את מחילתו של הילד אך לפי שקטנים (טרם בר-מצוה) אינם בני מחילה - לא יכול לבקש את מחילתו. לפיכך בירר הסטייפלר זצ"ל מה שמו של הילד ומה גילו. שש שנים שמר את הדבר בליבו, ובהתקרב מועד בר המצוה של הנער, ביקש לדעת היכן תערך שמחת המצוה. ומיד עם צאת הכוכבים, ביום בו מלאו לנער י"ג שנים והוא יצא מגדר "קטן", מיהר הצדיק לבקש את מחילתו... (מעשיהם של צדיקים)

"מכל מצוות ה' אשר לא תעשינה" (ה, יז)

הרה"ק רבי מרדכי דב מהורונסטייפל זיע"א, הקפיד מאד שלא להצטלם, עד שאפילו בטל נסיעתו לשמחת נשואין בצאנז, כיון שהיה עליו להצטלם, לצורך הכנת הפספורט עם תמונה. יום אחד, נודע לרבי על אדם שעלה בידו לצלמו בלא יודעין ומכר את תמונתו.

הרבי התחלחל לשמע הדברים, קרא לו, והרעים עליו בקולו, האיך העז לעשות כן, בידעו שהדבר בנפשו שלא יעשו ממנו תמונה, ועד כמה הוא מקפיד על כך...

אותו יהודי החל לתנות צערו לפני הרבי, בביתו שתי בנות בגיל שידוכין, ובאין בידו פרוטה לפרוטה, אינו מצליח למצוא את זיווגם, לכן נאלץ לצלם את התמונה, והכסף שיקבל תמורתה יעזרנו לנשואי בנותיו.

כשמע הרה"ק זאת הדבר, אמר לו: אם כן, הבא לכאן המכונה שעושה את התמונות, אמור לרבנית שתביא לי בגדי שבת, ועשה תמונה טובה, אותה תוכל למכור, למען יהיה לך מעות לנישואי בנותיך, לא אחר האיש לעשות כדברי הרבי, והתמונה נמכרה ברווח נאה. (בצילא דמוהימנותא)

לבו כאב על אותו קמצן, שמעו פנים ואינו תורם מאומה לצדקה, נכנס לרבו ה"ישמח משה" זיע"א, ותנה בפני הרבי את צערו העמוק.

ענה ה"ישמח משה", אכן, באמת תמוה בעיני מפני מה הלה כה קמצן. ובאמת הלא כבר אמרו חז"ל (מנחות פו.) "עשירים מקמציין", מפני מה נברא העשיר קמצן? אלא הוא מחסדי השם יתברך, כי אם הוא לא יהיה קמצן, איזו חשיבות תהיה לצדקה שהוא נותן אצל הקדוש הוא, הרי יש לו ממון רב, והכסף אינו נחשב בעיניו למאומה. ע"כ בורא לו הקדוש ברוך הוא שיהיה לו לב אבן, כילי וקמצן, ואם בכל זאת יכפה את יצרו הקשה ויתן צדקה, תהיה לו אז חשיבות מיחדת. אולם, כל זה אם הוא אכן נותן, אבל אם אינו נותן כלום, לשם מה הוא נברא קמצן. (אגרת הטיול)

"ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח" (א, ז)

הרה"ק ר' יחיאל מאיר ממאגלניצע ראה את אחד מחסידיו שאין הוא מתפלל עם הציבור כדבעי אלא סובב אל דרום והולך אל צפון אנה ואנה בבית המדרש, קרא אליו ושאלו מפני מה אין הוא עומד להתפלל, השיב לו שעדיין אין הוא מוכן לתפילה והוא מחכה להתעוררות.

אמר לו הרה"ק בגמ' אמרינן תפילה במקום קרבן תיקנו, ובקרבנות נאמר "ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח" ודרשי בגמ' אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט, והוא הדין לגבי תפילה שהוא במקום קרבן שצריך האדם להביא אש גם מן ההדיוט ולא שיהא עומד ומצפה לאתערותא דלעילא בלבד. (אור יקרות)

"כל חלב לה" (ג, טז)

אל הרה"ק האמרי אמת מגור זיע"א נכנס נצרך, והתאונן שתפיליו נגבבו. הוציא הרבי תפילין מארונו והביא לו, כשהוא אומר לו שישמור עליהם היטב, כי אלו התפילין שאותם קיבל מעזבון אביו השפת אמת זצ"ל, והם חשובים בעיניו ביותר. האמרי אמת אף הוסיף והתנצל בפניו, שתפילין של רבנו תם אין באפשרותו לתת לו.

כשמע החסיד שהתפילין הם של השפת אמת, אמר לרבי שהוא ירא להניח תפילין קדושים כאלה. שלחו הרבי לחתנו הרה"ח רבי יצחק מאיר אלתר הי"ד, שישמח להחליף לו אותם באחרים. כששאלו את הרבי מפני מה נתן דווקא את התפילין החשובים הללו, השיב, הרמב"ם פסק (הלכות איסורי מזבח, פ"ו ה"א), כל דבר שהוא לשם ה' הטוב, צריך שיהיה מן הנאה והטוב, כמו שנאמר 'כל חלב לה'. התפילין היקרות האלו, הן התפילין הטובות ביותר שהיו לי, על כן דווקא אותם נתתי לאותו נצרך. (ליקוטי יהודה)

"אשר נשיא יחטא" (ד, כב)

לשון אשרי - אשרי הדור, שהנשיא שלו נותן לב להביא כפרה על שגגתו. (רש"י)